

nen.“ — Vi vil aldrig kunne anerkende den Grænsedragning, der ved Versailles-Freden er paatvunget os ved denne Grænse som ved de andre territoriale Grænseændringer som retfærdig. — Og den socialdemokratiske Ordfører Hr. Bartels har udtrykkelig i sin Tale den 26. Januar 1924 erklæret, at man kun tog Afstand fra en Generobring med Vold og Magt af de Omraader, der var tillagt Danmark, men at der ikke kunde siges paa noget som helst Punkt i denne Aftale at være taget Afstand fra den Tanke, at der senere kunde findes en Korrigering Sted af den Grænse, der var draget. Jeg tror saaledes at kunne hævde, at de officielle Ordførere for det tyske socialdemokratiske Parti lægger noget andet ind i den Aftale, der her er truffet, end det ærede Medlem Hr. Stauning.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. Stauning siger om denne Overenskomst, at den staaar ved Magt. Ja, der er ingen, der har benægtet, at den staaar ved Magt, men det, vi har spurgt om, er blot: hvilken Magt staaar ved den, hvilken Værdi har den? Og derfor har jeg peget paa Begivenhederne i 1914, der viser, at disse Løfter fra Socialdemokraterne ingen Værdi havde, og det har det ærede Medlem Hr. Stauning nu bekræftet. Han paastaar, at de gjorde, hvad de kunde; det er muligt, men det var paa visse Punkter overordentlig lidt, sikkert er det, at der intet blev naaet.

Det ærede Medlem Hr. Stauning, som synes at have lidt vanskeligt ved at tage denne Diskussion med Ro, sagde, at vi havde godkendt, at Sagen mod Transatlantisk Kompagni blev standset, det skulde mit Parti have haft noget med at gøre. Vi har intet som helst haft dermed at gøre; Spørgsmaalet om Appel er afgjort af de Myndigheder, som afgør dette, det har Rigsdagen intet med at gøre. Maa jeg endelig sige, at naar det ærede Medlem citerede det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller, saa følger der lige efter Udtalelsen om, at man skal være varsom med at sigte nogen, følgende Udtalelse: „Men jeg vil blot sige, at det kan let ske paa den Maade, at en Bank henvender sig til en Mand med Anmodning om at købe saa og saa mange Aktier, og han ganske simpelt deponerer en Solaveksel til Dækning af det paagældende Beløb o. s. v.“. Altsaa det, der var Tale om, var Belaaning af egne Aktier, og dér siger det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller fuldkommen rigtigt: Jeg sigter ikke

nogen, men jeg paapeger, at der er Mulighed for Misbrug, og han slutter sin Tale med at sige: „Denne Sag, jeg her har rejst, er ikke en Sag, hvor man skal vente med en Afgørelse, saa vi igen til næste Aar ved Finanslovdebatten skal beskæftige os med den, thi i saa Fald bliver vi jo nødsaget til at gøre det paa en endnu skarpere Maade, end vi har gjort det i Aar“. Altsaa Slutningsreplikken var en meget klar Bebudelse af, at det ærede Medlem *ikke* havde faaet Mundkurv paa, saaledes som det ærede Medlem Hr. Stauning med Urette har søgt at give det Udseende af.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Stauning har Ordet for en kort Bemærkning.

Stauning: Det interessante med Hensyn til denne Mundkurv er, om den Henvendelse til det konservative Parti, der er refereret i Bankkommissionens Beretning, har fundet Sted, og hvilken Modtagelse den har faaet. Det ærede Medlem Hr. Pürschel kunde jo passende oplyse os om, hvad der stod i Henvendelsen fra Admiral Richelieu, og hvad det konservative Parti svarede paa Henvendelsen.

Med Hensyn til Krigen Udbrud gaar det ærede Medlem Hr. Pürschel fremdeles ud fra, at Socialdemokratiet intet eller næsten intet foretog sig, han synes, det var forfærdelig lidt. Ja, Socialdemokraterne foretog formodentlig saa meget, som de kunde under Hensyn til den Magt eller rettere Mangel paa Magt, de besad, og da der virkelig var noget, der tydede paa, at Socialdemokratiets Aktion kunde faa en vis Virkning, var der en Morderkugle parat fra en fransk Chauvinist, som skød Jaurès ned, og dermed hindrede Fortsættelsen af det Fredsarbejde, han var stærkt optaget af.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen gjorde nu nogle Bemærkninger om Grænseoverenskomsten og citerede forskellige Udtalelser om den. I disse Udtalelser ligger der jo ikke andet end, hvad man maa vente de allerfleste Tyskere vil sige, nemlig at de ikke har nogen Respekt for, hvad der er paatvunget dem ved Versailles-Traktaten. Dette er ikke noget nyt eller epokegørende; Hundreder af tyske Socialdemokrater har talrige Gange udtalt, at de ikke anerkender denne Fredstraktat som Ret og Retfærdighed. Derimod har ingen tysk Socialdemokrat udtalt Mangel paa Respekt for den Overenskomst, som de to Partier har sluttet. De Udtalelser, som nu kan citeres fra den preussiske Landdags Forhandlinger, hvor Socialdemokratiet ikke har Flertal, men hvor